

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **BG TECHNIK cs, a. s.**, se sídlem Bubenské nábřeží 306, Praha 7, zastoupen JUDr. Valérií Vodičkovou, advokátkou se sídlem Vodičkova 40, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č. j. 9 Ca 182/2004 – 36.

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č. j. 9 Ca 182/2004 – 36, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství (dále jen „ministerstvo“) ze dne 10. 5. 2004, č. j. 12.535/2004-16.230, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 3. 2. 2004, č. j. 1188/14243/04-OŽP-ZP, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti o zrušení mimopstruhového rybářského revíru Sadská – jezero č. 411 133. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že vzhledem k tomu, že doba platnosti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 13. 4. 1987, č. j. 1174/87/Ha/Dv, jímž byl členům Českého rybářského svazu povolen vstup do dobývacího prostoru Sadská k výkonu rybářského práva (dále jen „povolení vstupu“), nebyla při jeho vydání nikterak omezena a stěžovatel v řízení nedoložil, že by uvedený báňský úřad v minulosti rozhodl o tom, že toto povolení vstupu pozbývá platnosti, nemělo zrušení výnosu Českého báňského úřadu ze dne 3. 1. 1971, č. j. 1/71 vyhláškou č. 22/1989 Sb. bez dalšího za následek pozbytí účinnosti předmětného povolení vstupu. Toto povolení zůstalo v souladu s § 330 vyhlášky č. 22/1989 Sb. a § 179 vyhlášky č. 26/1989 Sb. i nadále v platnosti, a i nadále opravňuje členy Českého rybářského svazu ke vstupu do dobývacího prostoru jezera Sadská za podmínek v něm stanovených. Povolení vstupu do stanoveného dobývacího prostoru přitom není vázáno na souhlas organizace vykonávající v dobývacím prostoru hornickou činnost. Pokud tedy členové místní organizace

Českého rybářského svazu Nymburk vstupují do dobývacího prostoru jezera Sadská za účelem výkonu rybářského práva, nečiní tak neoprávněně, a jejich jednání nelze označit za přestupek ve smyslu § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel podřadil své námitky zákonným důvodům ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že povolení vstupu již není platné a účinné, neboť předpis, na jehož základě bylo vydáno, byl v roce 1989 zrušen vyhláškou č. 22/1989 Sb. Tato vyhláška s udělováním odchylek pro „pracovníky cizí organizace“ již nepočítala. Povolit vstup na pozemky dotčené těžbou po nabytí účinnosti této vyhlášky mohla pouze organizace provádějící těžbu, nikoli obvodní báňský úřad. Odpovědnost této organizace za ochranu bezpečnosti na dotčených pozemcích je nepřenosná. Tato organizace povolení k výkonu rybářského práva na pozemcích dotčených těžbou nikdy neudělila. Názor městského soudu, že povolení vstupu zůstalo v platnosti i po nabytí účinnosti vyhlášky č. 22/1989 Sb. z důvodu aplikace § 330 této vyhlášky a § 179 vyhlášky č. 26/1989 Sb. je zcela nesprávný. Podle stěžovatele městský soud nepochopil stanovisko Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 1. 11. 2002, č. j. 6716/02, ve kterém se zcela jasně hovoří o tom, že tento úřad považuje předmětné povolení vstupu za bezpředmětné a neúčinné, a že proto nemůže tvořit právní základ žádného povolení vydaného jinými orgány. Rozsudek městského soudu je tedy z tohoto pohledu nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. Stěžovatel dále namítal, že povolení vstupu nesměřovalo v době svého vydání k zajištění bezpečnosti práce a provozu, jak bylo podle tehdejší právní úpravy nezbytné, a již jen z tohoto důvodu je nezákonné a neplatné. Podle nové právní úpravy (§ 6 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb. a § 4 vyhlášky č. 22/1989 Sb.) je za pohyb třetích osob v dobývacím prostoru odpovědná výlučně organizace spravující dobývací prostor a obvodní báňský úřad by tak ani nemohl prosadit platnost svého povolení vstupu proti vůli odpovědné organizace, která místnímu rybářskému svazu odmítá udělit souhlas ke vstupu do dobývacího prostoru. Podle stěžovatele je rozsudek městského soudu v rozporu i s § 13 odst. 1 zákona č. 102/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, z něhož mohou oprávněné osoby při výkonu rybářského práva vstupovat na pobřežní pozemky, pokud na ně není vstup zakázán z důvodu obecného zájmu. Z toho je více než zřejmé, že vstup na pobřežní pozemky v prostoru jezera Sadská je pro rybáře zakázán z důvodu obecného zájmu, který je vyjádřen v zákoně č. 44/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a v zákoně č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Místní organizace Českého rybářského svazu Nymburk nárokuje výkon rybářského práva v tomto prostoru zcela bez právního důvodu, a tedy neoprávněně. Výkon rybářského práva v tomto prostoru je přestupkem podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Existence dobývacího prostoru a rybářského revíru na stejném území je bez souhlasu a proti vůli organizace provádějící těžbu podle platných právních předpisů nemožná. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že povolení vstupu na břehy pískovny Sadská bylo vydáno příslušným úřadem bez časového omezení či jiných podmínek, bylo vydáno výhradně za účelem obhospodařování rybářského revíru a navíc těžba písku byla v dané lokalitě již před lety ukončena. Ze strany stěžovatele nebyly dosud učiněny žádné kroky z hlediska asanace těžebních prostor, jak mu to ukládá vyhláška č. 26/1989 Sb., a z tohoto hlediska tak stěžovatel jednoznačným způsobem neplní své povinnosti. Tato lokalita je již dlouhodobě běžně přístupná bez jakéhokoli omezení a veřejností je užívána k různým formám rekreace. Povolení výkonu rybářského práva ze dne 24. 2. 1998 není principiálně povolením novým, ale jen stanoví pravidla výkonu rybářského práva do objektivní ekologické reality dané doby a stanoví zarybňovací plán s ohledem na danou plochu a stávající podmínky k chovu ryb. Tato povinnost vyplývá z § 7 odst. 1 zákona č. 102/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, který platil v době vydání dekretu, jímž byl vyhlášen revír a stanoveny podmínky k výkonu rybářského práva.

Skutečnost, že stěžovatel dosud nesplnil podmínky asanace těžebních prostor, jmenovitě úpravu sklonu některých částí břehu, nelze nazvat veřejným zájmem. Je to jen neplnění povinností stěžovatele, které mu vyplývají z uvedené vyhlášky, a součást jeho dlouhodobého úsilí o získání rybářského práva v této lokalitě. Podle názoru ministerstva argumenty uvedené v kasační stížnosti nejsou právním ani ekologickým důvodem pro zrušení rozsudku městského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Dne 17. 2. 1987 byla uzavřena dohoda mezi Středočeskými kamenolomy a štěrkopískovny, n.p., a Krajským výborem Českého rybářského svazu o podmínkách výkonu rybářského práva v dobývacím prostoru štěrkopískovny Sadská. Pro výkon rybářského práva v dobývacím prostoru bylo podle této dohody třeba povolit odchylku z báňských předpisů. Tato odchylka byla povolena podle § 15 001 bezpečnostního předpisu vydaného výnosem Českého báňského úřadu ze dne 3. 1. 1971, č. j. 1/1971, rozhodnutím Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 13. 4. 1987, č. j. 1174/87/Ha/Dv, podle něhož se do stanoveného dobývacího prostoru Sadská povoluje vstup členům Českého rybářského svazu k výkonu rybářského práva za stanovených podmínek. Doba platnosti tohoto povolení vstupu nebyla časově omezena. Rozhodnutím ze dne 24. 2. 1998 přenechalo ministerstvo podle § 7 a § 8 zákona č. 102/1963 Sb. Českému rybářskému svazu, místní organizaci Nymburk, výkon rybářského práva v rybářském revíru Sadská – jezero č. 411 133. V podání ze dne 29. 9. 2003 doručeném Krajskému úřadu Středočeského kraje stěžovatel navrhl jako vlastník více než 50 % všech pozemků, na nichž se jezero Sadská a jeho břehy nachází, aby toto jezero bylo vyškrtáno ze seznamu mimopstruhových revírů. Rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 3. 2. 2004, č. j. 1188/14243/04-OŽP-ZP, nebylo stěžovateli vyhověno. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo ministerstvem zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítal, že povolení vstupu není platné a účinné, neboť předpis na jehož základě bylo vydáno, byl s účinností od 1. 7. 1989 zrušen vyhláškou č. 22/1989 Sb. a z toho dovozuje, že se nemohlo stát právním základem dekretu pro výkon rybářského práva v dobývacím prostoru Sadská.

Podle § 179 vyhlášky Českého báňského úřadu č. 26/1989 Sb., o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a bezpečnosti provozu při hornické činnosti a při činnosti prováděné hornickým způsobem na povrchu (resp. i § 330 vyhlášky č. 22/1989 Sb., o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a bezpečnosti provozu při hornické činnosti a při dobývání nevyhrazených nerostů v podzemí) rozhodnutí orgánů státní báňské správy vydaná podle dosud platných předpisů k zajištění bezpečnosti práce a provozu zůstávají v platnosti, pokud orgán, který je vydal, nestanoví jinak.

Předmětné povolení vstupu bylo vydáno podle § 15 001 výnosu Českého báňského úřadu ze dne 3. 1. 1971, č. j. 1/1971., jímž byl vydán předpis o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a o bezpečnosti provozu v organizacích, pokud podléhají zákonu č. 41/1957 Sb., o využití nerostného bohatství (horní zákon). Oznámení o vydání tohoto výnosu bylo uveřejněno v části 7/1971 Sbírkky zákonů. Bylo-li povolení vstupu vydáno obvodním báňským úřadem, tj. orgánem státní báňské správy, podle platného obecně závazného právního předpisu, který upravoval zajištění bezpečnosti práce a provozu, přičemž doba jeho platnosti nebyla omezena, lze na něj aplikovat ustanovení § 179 vyhlášky č. 26/1989 Sb. Z obsahu správního i soudního spisu navíc nevyplývá, a stěžovatel to ani netvrdí, že by povolení vstupu bylo příslušným orgánem zrušeno.

Se závěrem městského soudu, že zrušení citovaného výnosu vyhláškou č. 22/1989 Sb. nemělo za následek pozbytí platnosti povolení vstupu a že toto zůstalo v souladu s § 330 vyhlášky č. 22/1989 Sb. a § 179 vyhlášky č. 26/1989 Sb. v platnosti, a i nadále opravňuje členy Českého rybářského svazu ke vstupu do dobývacího prostoru jezera Sadská za podmínek v něm stanovených, se proto Nejvyššího správního soudu ztotožňuje. Pokud stěžovatel v této souvislosti odkazuje na sdělení Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne ze dne 1. 11. 2002, v němž vyjádřil tento správní orgán opačný právní názor ohledně platnosti uvedeného povolení vstupu, toto nemá žádnou právní relevanci.

Stejně tak nedůvodná je stížní námitka, že rozsudek městského soudu je v rozporu s § 13 odst. 1 zákona č. 102/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Uvedené ustanovení upravovalo přístup na pozemky tak že, oprávněné osoby mohly při výkonu rybářského práva vstupovat na pobřežní pozemky, pokud na ně nebyl vstup zakázán z důvodů obecného zájmu. V době vydání rozsudku městského soudu byl citovaný zákon již zrušen zákonem č. 99/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů s účinností od 1. 4. 2004. Nehledě k této skutečnosti, citované ustanovení upravovalo práva a povinnosti oprávněných osob uvedených v § 9 odst. 1 a § 11 zákona č. 102/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a pouze tyto by případně mohly ustanovení § 13 odst. 1 citovaného zákona porušit.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu